

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж1 у 100/2020
27.10.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, вршилац функције председника суда Драгомир Милојевић, у предмету предлагача АА из ..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Мирјана Ранчић, адвокат из ..., ул. ... бр. ..., локал ..., одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Управног суда Р4 у 148/2020 од 29.07.2020. године, у предмету заштите права на суђење у разумном року, након спроведеног испитног поступка, донео је 27.10.2020. године

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ жалба предлагача и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Управног суда Р4 у 148/2020 од 29.07.2020. године.

ОДБИЈА СЕ захтев предлагача за накнаду трошкова поступка.

Образложење

Предлагач је 12.08.2020. године поднела Врховном касационом суду, преко Управног суда, жалбу против решења Управног суда Р4 у 148/2020 од 29.07.2020. године, којим је одбијен њен приговор ради убрзавања поступка у предмету Управног суда 2У 15621/18, као неоснован.

Предлагач сматра да је у оспореном поступку повређено њено право на суђење у разумном року, јер је од дана подношења тужбе до подношења приговора протекло више од 23 месеца, а да суд није предузео ни једну радњу ради убрзања поступка. Предлаже да Врховни касациони суд уважи њену жалбу, преиначи ожалбено решење тако што ће утврдити повреду права на суђење у разумном року, наложити поступајућем судији да у најкраћем року предузме процесне радње за убрзање поступка и досудити јој трошкове поступка.

Одлучујући о жалби предлагача на основу одредаба чл. 16, 18. и 20. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ бр. 40/15) и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 25/82, „Службени гласник РС“ бр. 6/15), Врховни касациони суд је испитао побијано решење применом одредбе члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, са изменама) и закључио да је жалба неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из одредбе члана 374. став 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према члану 32. став 1. Устава Републике Србије, свако има право да независан, непристрасан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року, јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и о оптужбама против њега.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року прописано је да се при одлучивању о правним средствима којим се штити право на суђење у разумном року уважавају све околности предметног суђења, пре свега, сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа или врста предмета суђења или истраге, значаја предмета суђења или истраге по странку, понашање странке током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлуке.

Ожалбеним решењем одбијен је приговор предлагача ради убрзавања поступка у предмету Управног суда 2У 15621/18, као неоснован, са образложењем да од дана подношења тужбе (28.08.2018. године) до подношења приговора (12.06.2020. године) није протекао дуг временски период који би довео до повреде права на суђење у разумном року, при чему тај период није пратила неактивност суда, имајући у виду да је суд у том периоду доставио тужбу на одговор туженом. Наводи се и то да су судије дужне да предмете решавају по редоследу њиховог пријема, а да у овој правној ствари није у питању одлучивање о праву на пензију, што би поступак чинило хитним због егзистенцијалне природе права о коме се одлучује, већ се ради о умањењу пензије по Закону о привременом уређивању начина исплате пензија.

Имајући у виду све чињенице и околности овог случаја, по налажењу Врховног касационог суда, правилно је поступио Управни суд када је одбио приговор предлагача ради убрзавања поступка у предмету тог суда 2У 15621/18. Наиме, поштовање редоследа решавања предмета је обавеза судије, коју не прописује само члан 177. Судског пословника („Службени гласник РС“, бр. 110/09 ... 39/16), на који се позвао Управни суд у ожалбеном решењу, већ је она прописана и чланом 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року при одлучивању о правним средствима којима се штити право на суђење у разумном року. Изграђени стандарди Европског суда за људска права налажу да се у суду који је преоптерећен нерешеним предметима, као што је Управни суд, од решавања предмета према редоследу пријема у суд одступи када су у питању предмети који се морају приоритетно решавати. У овом конкретном случају, не ради се о управном спору који захтева приоритетно решавање јер предмет спора није остваривање права на пензију, већ утврђивање износа умањене пензије који се исплаћује предлагачу применом Закона о привременом уређивању начина исплате пензија. С обзиром на то да предлагач поседује правноснажно решење о утврђивању права на пензију у одређеној висини, а да добија умањени износ пензије непосредном применом одредаба наведеног закона, то не постоји неизвесност нити у погледу обима признатог права на пензију ни у погледу висине пензије која јој се исплаћује у умањеном износу.

Поред наведеног, треба имати у виду да је у току 2020. године пет месеци постојала објективна немогућност Управног суда да поступа у спорном предмету – најпре због ванредног стања, а затим због решавања изборних спорова. У току

ванредног стања, које је уведено 15.03.2020. године Одлуком о проглашењу ванредног стања („Службени гласник РС“, бр. 29/20) и укинута 06.05.2020. године Одлуком о укидању ванредног стања („Службени гласник РС“, бр. 62/20), рад судова је био редукован на тај начин што су се, у складу са Закључком Високог савета судства бр. 119-05-132/2020-1 од 18.03.2020. године, одржавала само суђења која не трпе одлагања у предметима у кривичној и грађанској материји који су таксативно наведени у Закључку. У току поступка парламентарних избора у Републици Србији 2020. године, изборни спорови који су по закону нарочито хитни морали су имати приоритет при решавању у односу на све друге предмете.

Због свега наведеног, Врховни касациони суд је оценио да је жалба неоснована, па је применом одредбе члана 18. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року, одлучио као у ставу првом диспозитива.

Врховни касациони суд је, у ставу другом диспозитива, одбио захтев предлагача за накнаду трошкова поступка, на основу одредбе члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку сходном применом одредбе члана 153. став 1. Закона о парничном поступку, имајући у виду неуспех предлагача у поступку.

**В.ф. председника
Врховног касационог суда
Драгомир Милојевић, с.р.**

Поука о правном леку:

Против овог решења није дозвољена жалба у смислу члана 21. Закона о заштити права на суђење у разумном року.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић